

Hoofdstuk 1

Ongeveer drieënhalve maand eerder, half mei, vrijdagmiddag

Annette schuift de laatste stoel op het terras op de juiste plaats en wrijft over haar onderrug. Ze is moe. Ze hebben er vier drukke dagen op zitten dankzij het mooie weer en de inmiddels flink op gang gekomen stroom toeristen. In Faro zijn de eerste vluchten vol met jongeren, die net hun eindexamen hebben afgelegd, geland. Vrijwel allemaal zijn ze linea recta door gereisd naar Albufeira en de verhalen over de drukte op de stranden en in de bars en discotheken hebben ook Ferragudo bereikt. Gelukkig hebben ze hier veel minder last van dat soort jeugdige toeristen, hoewel het ook in Ferragudo inmiddels duidelijk drukker aan het worden is.

Voor ze naar binnen loopt om te zien of Fernão ook bijna klaar is, blijft ze staan om de omgeving in zich op te nemen. Ondanks haar vermoeidheid verschijnt er een glimlach op haar gezicht. De blauwe lucht boven de net zo blauwe Arade rivier, de dobberende boten, de zee-meeuwen, die over het water scheren en de geur van zee en vis, ze is er inmiddels aan gewend, maar geniet er nog elke dag van. Zelfs als ze moe is. Ze leunt tegen een van de palen van het hek dat het terras omgeeft en probeert haar pijnlijke rug en schouders te ontspannen met hulp van de warmte van de zon. Hoewel het pas mei is, loopt de temperatuur 's middags al flink op. Het is warmer zelfs dan ze heeft verwacht, warmer ook dan ze echt prettig vindt, zeker als ze af en aan moet lopen met volle dienbladen. Ze draait haar hoofd een paar keer heen en weer en hoort haar nek kraken. Een schelle blaf van een hond, die met z'n baasje passeert, doet haar opschrikken en ze doet vrijwel automatisch een stap achteruit. De hond is echter niet in haar geïnteresseerd, maar in een meeuw, die vlakbij aan een in het zand achtergebleven stuk brood zit te pikken. Het dier vliegt luid krijsend op, terwijl de hond een duik neemt naar het brood.

Annette's blik ontmoet die van de eigenaar van de hond en ze wisselen een glimlach uit. De eigenaar neemt de hond mee op z'n wandeling

richting Ferragudo, terwijl Annette zich omdraait en in de richting van de bar loopt. Gelukkig kan ze over een paar minuten de dienst overdragen aan Maria en aan haar weekend beginnen.

Sinds begin april draait ze samen met Fernão van dinsdag tot en met vrijdag dagdiensten in *Escondidinho*, een café-restaurant op het strand van Ferragudo. Na de aanvankelijk rustige start neemt de werkdruk flink toe en ze moet wennen aan de constante toestroom van klanten, al heeft ze geen hekel aan hard werken. Toen ze in april begonnen, was het nog relatief stil en hadden ze regelmatig tijd om tussendoor samen een kopje koffie op het terras te drinken, maar dat is inmiddels eerder uitzondering dan regel. Nu loopt ze vrijwel de hele dienst van tien tot zes het vuur uit haar sloffen en vandaag is zelfs haar eigen lunch erbij ingeschoten, dringt het tot haar door als ze haar buik voelt knorren. Gelukkig krijgt ze er vanaf volgende week elke dag van twaalf tot vijf hulp bij, dat moet lucht geven.

‘Ben je bijna klaar?’

Ze steekt haar hoofd om de hoek van de keukendeur en werpt een vragende blik op Fernão, die bij de wasbak z’n handen staat te wassen. In de keuken hangt nog de geur van de stoofschotel, die tijdens de lunch op de kaart stond evenals die van de altijd aanwezige frietjes. Ze loopt verder naar binnen en trekt de deur van een van de koelkasten open om een stuk ananas te pakken en gunt zich niet de tijd om een vork te pakken, maar hapt er direct een stuk af

‘Zo goed als, ja. We kunnen bijna aan ons weekend beginnen.’

Hij kijkt haar over z’n schouder heen aan en glimlacht als hij haar ziet.

‘Honger?’ informeert hij plagend.

‘Ja, ik ben totaal vergeten te lunchen. Het was belachelijk druk,’ reageert Annette, waarna ze een tweede hap neemt en het knagende gevoel in haar buik minder wordt. Ze draait zich om als ze voetstappen op de houten vloer hoort naderen en zucht opgelucht als het Maria blijkt te zijn en geen nieuwe gast.

‘*Olá, tudo bem?*’

De Portugese vrouw begroet haar met een hartelijke kus op beide wangen en knikt naar Fernão, die terug knikt.

‘Jullie kunnen gelijk weg. Mateo kwam aanrijden toen ik uitstapte, dus die is er bijna,’ geeft ze aan, doelend op de student, die voor de avonddienst staat ingepland.

‘En Jill komt over een half uur om de vrijdagavond drukte op te vangen, dus ik ben er klaar voor.’

‘Fijn, het was druk vandaag. Ik ben wel aan een vrij weekend toe,’ merkt Annette op, terwijl ze het korte schort ...